

Korsgaard: Der er et ganske enkelt Død i dette Forslag, som ikke forekommer mig ganske tilfredsstillende. Der staar i § 5: „Til Benyttelse for Forsvarer, tiltalte eller Barten, som ønsker at indgive et Indlæg, kan meddeles en Udskrift af Retsforhandlingerne“. Jeg ved ikke, om det er juridisk betryggende, men fra et Lægmands Standpunkt ser det ikke ud, som om det var tilstrækkelig betryggende, at man kan faa en saadan Udskrift. Jeg vil derfor henstille til Overvejelse, om man ikke burde have en Ret til at erholde en saadan Udskrift; med Ordet „kan“ bliver der nemlig en Mulighed for, at man kan nægte at levere den. — Om Sagen i øvrigt skal jeg sige, at det forekommer mig, at det gaar noget stille til med denne Sag, navnlig naar man erindrer, hvad i hvert Fald Offentligheden antager er Nar-sag til dette Forslags Fremkomst. Muligvis har Forslagsstilleren haft Forslaget i mente tidligere, men Almenheden gaar dog vist ud fra, at det er den samøse, for ikke at sige standaløse Sag med Ingeniørerne, der har givet Anledning til dette Forslags Fremkomst. Nu hører jeg meget vel, at en jagthyndig Mand, som en Bataillonskommandør vel maa være, siger, at det var overordentlig mildt, der blev dømt over Ingeniørerne, men alle og enhver, tror jeg nok, uden for Militæretaten; og det ganske sikkert baade Høje og Vensire, alle civile Mennesker, som maa se i Forhold til militære Mennesker ere af anden Klasse, men som dog ere Mennesker, have et stærkt Indtryk af, at her skete noget i Retning af et Justitsmord. Det er meget muligt, at den Forseelse, der blev begaaet, kunde bringes ind under den militære Strafferet paa den Maade, som det er sket, men det er et Spørgsmaal, om Nar-sagen til den haarde Dom ikke ligger i den beklagelige og gammelbuds Modsatning mellem civile og militære Begreber. Saa vidt jeg erindrer, som vel ogsaa alle hufte, stod Spørgsmaalet med Hensyn til Ingeniørerne jo paa, om de havde begaaet Mytteri eller ej, havde sat sig op mod den militære Ordning. Det er muligt fra et militært Standpunkt meget forkasteligt, men man maa i vore Tider ogsaa tage Hensyn til, hvorledes den Art Ting bedømmes af den civile Befolkning, og i de sidste 10—20 Aar er det blevet ganske almindeligt i den civile Befolkning, at man demonstrerer mod slet Ledelse, blandt andet ved somme Tider at nedlægge Arbejdet, og man hørte den Gang, at Ledelsen inden for Ingeniørkorpset havde været saa slet, at man endogsaa officielt maatte levere et Forsvar og et temmelig middelmaadigt Forsvar for den Maade, hvorpaa Ledelsen var sket ved Ingeniørkorpset. Det

ærede Medlem fra Kristianshavn (Hørdum) gjorde opmærksom paa, at man gennem en Kundgørelse, der senere var fremkommen, havde faaet en Slags Tilstaaelse af, at Ingeniørerne ikke vare tilstrækkeligt underrettede om, hvad der var deres Pligt. Saa vidt jeg ved, foreligger der ogsaa andre Tegns paa, at man i Krigsbestyrelsen ikke har været tilfreds med den Ledelse, der har været i den senere Tid ved Ingeniørkorpset, at der, saa vidt jeg erindrer, har fundet en Forandring Sted ved Kommandoen, og det turde maatte være et Tegns paa, at man ogsaa i Krigsbestyrelsen har fundet, at Ledelsen ved Ingeniørkorpset led af adskillige Mangler. At man skulde finde en særlig Betryggelse ved de militære Retter dert, at Underklasserne ogsaa ere til Stede, tror jeg, er en Illusion. Selv om Afstemningen ikke foregaar offentlig, vil jo i hvert Fald de menige, Underklasserne, nok have en Forestilling om, hvorledes man opadtil ønsker en Sag afgjort, og det skulde være mærkeligt, om Forholdet mellem over- og underordnede var anderledes i Militæretaten end andre Steder, hvor de underordnede sædvanlig frympe sig ved at gaa imod deres overordnede. Jeg drager den Slutning bl. a. ogsaa af de Lovtaler, vi fra forskellig Side have hørt, om den faderlige, den patriarkalske Tilstand, der hersker inden for Militæretaten. Man skulde, efter de Fremstillinger, man har hørt i Dag fra militær Side, tro, at det var saa overordentlig elskværdigt inden for Militæretaten, at der slet ikke var Tale om, at de overordnede somme Tider kunde trykke de underordnede noget, man maatte snarere saa det Indtryk, efter hvad vi have hørt i Dag, at det er de overordnede, der ere i Klemme i Militæretaten lige over for de underordnede. Jeg skal da sige, at paa mig gør det ikke noget stærkt Indtryk, jeg har aldrig i Verden hørt, at det er de smaa Torst, der æde de store, tværtimod, lige omvendt, og jeg har heller ikke nogen Sunde hørt, at Røvene klage over den Behandling, de saa fra Gæsternes Side. Derimod er det vel muligt, at Gæstene omvendt ikke have samme Mening om det gode Forhold mellem de to Parter. Jeg mener ikke noget fornærmeligt eller krænkende ved denne Uignelse; men Forholdet er dog det, at Befalingsmændene i allerhøjeste Grad ere Herrer over de meniges Belsærd, og selv om Befalingsmændene altid gøre deres bedste, tager jeg næppe fejl, naar jeg siger, at de menige ikke i samme Grad have en Forestilling om, at Befalingsmændene ikke tænke paa andet, end paa, hvorledes de menige kunne befinde sig allerbedst. Jeg tror derfor, at denne